Stanowisko 10 – Widok na ruiny zamku Carolath w Siedlisku

Najstarsza zachowana wzmianka o zamku pochodzi z dokumentu wystawionego przez księcia głogowskiego Henryka III w roku 1298, gdzie po raz pierwszy pojawiła się nazwa novo castro Sedlscho, odnosząca się przypuszczalnie do drewnianego dworu książęcego, o którym dziś wiemy bardzo niewiele. W 1381 roku posiadłość przekazana została przez cesarza Karola IV Luksemburskiego rycerzowi Nicolausowi von Rechenberg. Jego potomkowie w bliżej nieokreślonym czasie rozebrali stary drewniany zespół warowny, zastępując go niewielkim założeniem gotyckim w konstrukcji murowanej. Budowlę tę wraz z okolicznymi dobrami wydzierżawił w roku 1561 Fabian Schönach, a następnie przekazał wraz z resztą majątku bratankowi Jerzemu. W Siedlisku bywał on rzadko, a decyzja o ustanowieniu spadku wynikała zapewne z faktu, że Fabian był osobą bezdzietną.

W akcie wystawionym przez Henryka III z 1298 roku wymieniona została łacińska nazwa novo castro Sedlscho, czyli nowy zamek Sedlscho. Prawdopodobnie forma taka nigdy więcej nie powtórzyła się w żadnym innym dokumencie. W połowie XIV stulecia rozwinęła się natomiast terminologia nawiązująca do imienia króla Czech Karola IV – odtąd wieś nazywano Karlatt. Taka forma utrzymywała się do połowy XVI wieku, gdy uległa zniemczeniu na Carolath i nie zmieniona obowiązywała aż do zakończenia drugiej wojny światowej. Po włączeniu Siedliska w granice Polski Ludowej spolszczono ją do kompozycji Karolat, a następnie – w ramach zacierania wszelkich śladów niemczyzny na tak zwanych Ziemiach Odzyskanych – zamieniono na Siedlisko, nawiązujące do pierwotnej, łacińskiej jeszcze nazwy.

W 1593 roku Jerzy Schönaich wykupił dzierżawione dotąd dobra i wkrótce przystąpił do budowy nowej renesansowej siedziby, mającej z założenia stanowić godne świadectwo wielkości jego rodu. W tym celu zaangażował mistrza murarskiego z Legnicy Melchiora Deckhardta, który zorganizował prace i nadzorował postęp robót prowadzonych według założeń architektonicznych określonych przez samego właściciela. Budowę rozpoczęto wiosną 1598 roku, a dwa lat później na ukończeniu było skrzydło południowe z reprezentacyjną salą balową. Podczas drugiego etapu prac powstało trzykondygnacyjne skrzydło wschodnie wraz z budynkiem bramnym ze zbrojownią i salą biblioteczną, do której bogaty księgozbiór sprowadzono z Frankfurtu nad Menem. Trzeci i kolejny etap inwestycji rozpoczął się w maju 1612 wizytą znanego wrocławskiego fortyfikatora Walentego Sabischa. Ten wybitny budowniczy przygotował plany umocnień bastionowych dla zamku, które w przeciągu dwóch kolejnych lat wzniósł mistrz Andrzej Hindenberger z Hoyerawert. W ostatniej fazie rozbudowy wystawiono na północnym przedłużeniu skrzydła wschodniego pięknie zdobioną kaplicę z półkolistą absydą. Konsekrowano ją w 1618 roku, ledwie kilka miesięcy przed śmiercią fundatora.

(źródło: https://www.zamkipolskie.com/siedlisko/siedlisko.html)